

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 67. Sacrificum Eucharisticum, seu Missæ, non solum est latreuticum
& regratiatorium, sed & propitiatorium, & impetratorium pro vivis &
defunctis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

tionem exhibere debet sacrificii cruenti in cruce peracti, juxta illud: *Hoc facite in meam commemorationem*. Consecratio verò solus panis non exhibet representationem expressam sacrificii cruenti; sed ad hoc addenda est consecratio vini. Dum enim panis & vinum seorsim consecrantur, quantum est ex vi verborum corpus ponitur separatum à sanguine, & sanguis separatus à corpore (prout in cruce sanguis extitit separatus à corpore, & corpus separatum à sanguine) sicque utraque consecratio exhibet expressam representationem cruenti sacrificii. Et quidem sanguis seorsim consecratus expressius passionem Christi representat, juxta illud S. Thomae q. 78. a. 3. ad 7. *Sanguis, seorsim consecratus à corpore, expressius representat passionem ipsius Christi*. Et ideo potius in consecratione sanguinis fit mentio de passione Christi, & fructu ipsius, quam in consecratione corporis.

- 810 Cæterum etsi sumptio non sit de essentia, est tamen de integritate sacrificii Eucharistici, & de necessitate præcepti divini, idèque Ecclesia usque adèd sollicita est ut consecratio sine sumptione non fiat, ut si Sacerdos post consecrationem deficiat, velit ab alio Sacerdote, tametsi non jejunio, Communionem & Missam peragi: nimirum ut impleatur præceptum divinum, & sacrificium sit integrum, sive habeat omnes partes suas, nedum essentiales, sed & integrales. Quo sensu Concilium Toletanum can. *relatum de Consecr. dist. 2. Quale (inquit) erit illud sacrificium, cui nec ipse sacrificans particeps esse cognoscitur?*

CAPUT LXVII.

Sacrificium Eucharisticum, seu Missæ, non solum est lætenticum & regratiatorium, sed & propitiatorium, & impetratorium pro vivis & defunctis.

- 811 **E**st de fide contra modernos hæreticos, quibus anathema dicit Tridentinum sess. 22. c. 3. *Si quis dixerit Missæ sacrificium tantum esse lætenticum, aut gratiarum actionem, aut nudam commemorationem sacrificii in cruce peracti; non autem propitiatorium, vel solum prodesse sumenti, neque pro vivis & defunctis, pro peccatis, poenis, satisfactionibus, & aliis necessitatibus offerri debere, anathema sit.*
- 812 Enimvero si sacrificia veteris legis fuerant non solum lætenticum & regratiatoria, sed & propitiatoria & impetratoria pro vivis (ut patet ex Levit. 4. & 7.) atque etiam propitiatoria pro defunctis, ut constat ex 2. Machab. 12. quanto magis excellentissimum sacrificium novæ legis, per quod Deo præstantissimus exhibetur cultus, quodque infinite magis valet ad gratiarum pro beneficiis acceptis actionem, ad novorum beneficiorum impetrationem, atque ad propitiationem, quam vetera illa sacrificia, quæ hujus nonnisi umbra fuerunt?
- 813 Libro 2. Machab. c. 12. Judas Machabæus legitur jussum offerri pro militibus occisis sacrificium. Et additur: *sancta ergo & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur*. Et reverà esse peccata, quæ in hoc sæculo non soluta, solvantur in futuro, libro sequenti probabitur ex Evangelio. *Sed est nusquam in Scripturis omnino legeretur, non parva tamen est universæ Ecclesiæ, quæ in hac consuetudine claret, auctoritas, inquit Augustinus lib. de cura pro mortuis. Legitimis autem testimoniis demonstratur istam fuisse perpetuam & universalem Ecclesiæ consuetudinem, ab Apostolorum tempore, pro defunctis orare, & sacrificium altaris offerre. Id enim testantur antiquissimæ Liturgiæ Jacobi, Clementis, Basilii, Chrysostomi, Ambrosii, &c.*

Testantur & Patres omnes. Dionysius de ecclesiæ Hierarch. c. 7. dicit suffragis viventium defunctos juvari, narratque morem primitivæ Ecclesiæ orandi pro ipsis. Tertullianus de corona militis c. 3. *Oblationes (inquit) pro defunctis annuâ dæ facimus*. Cyrillus Hierosol. Catech. mystag. 5. *Regamus te, inquam, nos omnes, & hoc sacrificium tibi offerimus... pro omnibus qui inter nos vitam sanctam sunt, maximum esse credentes animarum servamen, pro quibus offertur precatio Sancti illius & tremendi, quod in altari positum est, sacrificii*. Testatur & Augustinus verbis relatis addens, quod consuetudo ad altare orandi pro mortuis, ab Apostolis inchoavit. *Idem tradit Damascus, in quodam sermone de suffragiis mortuorum, sic dicens: mysterium conficit discipuli Salvatoris, & sacri Apostoli, in tremendis & vivificis mysteriis memoriam fieri eorum qui fideliter dormierunt, sanxerunt. Non temerè ab Apostolis hæc sancta fuerant (ait Chrysostomus hom. 69. ad pop. Antioch.) ut in tremendis mysteriis defunctorum agatur commemoratio. Sacrificium (ait Ildorus l. de Offic. Eccles. c. 18.) pro defunctorum fidelium requie, vel pro eis orare, quia per totum hoc Orbem custoditur, credimus quod ab ipsis Apostolis traditum sit.*

Atqui vacare, id est in vacuum credere, non potest, quod universa pro defunctis orat Ecclesiæ, ait S. Paulinus apud Augustinum loco citato. Et Augustinus ipse l. 4. de bapt. contra Donatist. c. 24. *Quod universa tenet Ecclesiæ, semperque tenuit, nec Concilii institutum, sed semper retentum est, nonnisi ab auctoritate Apostolica traditum certissime creditur*. Idèque instantissima instantia est dicit redarguere, quod universa per Orbem frequenter & semper frequentavit Ecclesiæ.

Augustino consentit Epiphanius hæresi 75. illud Ecclesiæ ritum commemorans, & nullissimum esse ostendens, testaturque, quod Ecclesiæ traditum sibi ritum illum à Majoribus accepit. *Potesne verò quisquam maternam sanctionem, aut legem Patris evertere? Quemadmodum à Salomone scriptum est: audi fili sermone Patris tui, & ne dimittas legem Matris tue. Quibus Patrem, hoc est unigenitum Deum, cum Spiritu sancto declarat, partim scripto, partim sine scripto docuisse. Matrem verò nostram Ecclesiam decreta quadam habere penes se, quæ dissolvi everteque nequeunt. Quibus quique contradixit, semper hæreticus habitus est. Cujus exemplum idem Epiphanius in hac ipsa materia ponit in Aetio, qui (ut narrat in Anacephaleosi sua) olim damnatus fuit ut hæreticus, eò quod negaret sacrificium pro defunctis esse offerendum.*

Si petas an Missæ sacrificium, pro animabus purgantibus oblatum, habeat effectum infallibilem, atque ex opere operato respectu animarum pro quibus offertur?

Respondeo (cum Cajetano opusc. 1. tr. 16. Melchioro Cano, Dominico Soto & aliis) negativè, sed effectum pendere ab acceptance divina. Deus autem pro illis dumtaxat animabus Missæ sacrificium oblatum acceptat, illisque prodesse vult, quæ in hac vita meruerunt, ut hoc sibi post mortem prodesse possent, ut Augustinus docet Enchirid. c. 110. *Neque negandum est defunctorum animas pietate suorum viventium relevari, cum pro his sacrificium Mediatoris offertur, vel elemosina in Ecclesiæ sunt. Sed hæc eis profunt, qui, cum viverent, hæc sibi ut postea prodesse possent, meruerunt. Illud autem meritum specialiter comparant animæ illæ (ajunt laudati Doctores) quæ multum in vita sollicitæ fuerunt ad satisfaciendum pro suis alienisque peccatis, habueruntque specialem devotionem ad Ecclesiæ claves, suisque suffragis pro posse fidelibus defunctis conata sunt prodesse.*